

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Εικοστό Δεύτερο

Η Αποκάλυψη της Αλήθειας: Ένα Ταξίδι μέσα από το Δανιήλ 11 και τον Κλονισμό του Λαού του Θεού

Jeff Pippenger
2024-03-07

Όταν το φως του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, των εδαφίων σαράντα έως σαράντα πέντε, αποσφραγίστηκε εν τω καιρώ του τέλους, το 1989, οι εχθροί της αληθείας προέβαλαν αντίσταση, η οποία επέτρεψε στον Θεό να αποκαλύψει αλήθειες προς υπεράσπιση των βασικών προκείμενων του χωρίου εκείνου στο βιβλίο του Δανιήλ, το οποίο τότε έγινε το θέμα και το επίκεντρο των επιθέσεων του Σατανά. Η διαμάχη εκείνη περί αληθείας και πλάνης στην εν λόγω ιστορική περίοδο χρησιμοποιήθηκε από το Άγιο Πνεύμα για να προσδιορίσει ορισμένους προφητικούς κανόνες, οι οποίοι επρόκειτο να αυξήσουν περαιτέρω τη γνώση που είχε αποσφραγισθεί και, εφεξής, να δοκιμάσουν την τελική γενεά της ιστορίας της γης. Εξετάζουμε τις «τριπλές εφαρμογές της προφητείας» και προσδιορίζουμε τις εφαρμογές αυτές ως πρωτεύοντα κανόνα ο οποίος αποκαλύφθηκε μέσα από τη διαδικασία της αντιστάσεως που παρουσίασε ο Σατανάς κατά τις παρελθούσες εκείνες ημέρες. Η επίμαχη αυτή διαδικασία προσδιορίζεται από την Αδελφή White ως ο «κοσκινισμός».

«Μου εδείχθη η πρόνοια του Θεού ανάμεσα στον λαό Του και μου αποκαλύφθηκε ότι κάθε δοκιμασία που επιφέρει η εξευγενιστική, καθαρτική διεργασία επάνω στους ομολογούντες Χριστιανούς αποδεικνύει ότι μερικοί είναι σκωρία. Το καθαρό χρυσάφι δεν εμφανίζεται πάντοτε. Σε κάθε θρησκευτική κρίση μερικοί υποκύπτουν στον πειρασμό. Το κοσκίνισμα του Θεού παρασύρει πλήθη σαν ξερά φύλλα. Η ευημερία πολλαπλασιάζει ένα πλήθος ομολογητών. Η αντιξοότητα τούς εκκαθαρίζει από την εκκλησία. Ως τάξη, το πνεύμα τους δεν είναι σταθερό με τον Θεό. Εξέρχονται από ανάμεσά μας, επειδή δεν είναι από εμάς· διότι όταν θλίψη ή διωγμός εγείρεται εξαιτίας του λόγου, πολλοί σκανδαλίζονται.» Testimonies, τόμος 4, 89.

Η «σεισμός» προκαλείται όταν η αλήθεια αποσφραγίζεται από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα και κατόπιν εισάγεται.

«Ζήτησα να μάθω τη σημασία του κλονισμού που είχα δει, και μου εδείχθη ότι θα προκληθεί από την ευθεία μαρτυρία που ανακαλείται με τη συμβουλή του Αληθινού Μάρτυρος προς τους Λαοδικείς. Αυτή θα επιδράσει επάνω στην καρδιά εκείνου που τη δέχεται και θα τον οδηγήσει να υψώσει το πρότυπο και να εκχέει την ευθεία αλήθεια. Μερικοί δεν θα ανεχθούν αυτή την ευθεία μαρτυρία. Θα εγερθούν εναντίον της, και αυτό είναι που θα προκαλέσει έναν κλονισμό ανάμεσα στον λαό του Θεού.» Early Writings, 271.

Η εισαγωγή της «αλήθειας» προκαλεί πάντοτε έναν κλονισμό, και η αλήθεια που αποσφραγίστηκε το 1989 επέφερε ακριβώς αυτό. Ένα από τα οφέλη της αντιστάσεως που εγέρθηκε εναντίον της αλήθειας ήταν η διαμόρφωση ενός συνόλου κανόνων για την εδραίωση της αυξήσεως της γνώσεως κατά τα έτη που ακολούθησαν το 1989. Η ανάπτυξη αυτών των κανόνων παραλληλίζεται

με την ανάπτυξη ενός συνόλου κανόνων κατά την περίοδο των Μιλλεριτών. Όλες οι τριπλές εφαρμογές της βιβλικής προφητείας συμβάλλουν στη σαφήνεια των γεγονότων των εσχάτων ημερών.

Οι τριπλές εφαρμογές της Ρώμης και της Βαβυλώνας καθιερώνουν τη σχέση της γυναίκας και του θηρίου, επάνω στο οποίο ιππεύει και επί του οποίου βασιλεύει κατά τη διάρκεια της ιστορίας της κρίσεως του νόμου της Κυριακής, η οποία είναι επίσης η ιστορία της εκτελεστικής κρίσεως του Θεού επί της πόρνης της Βαβυλώνας.

Οι τριπλές εφαρμογές του «αγγελιαφόρου που ετοιμάζει την οδό για τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης», καθώς και του «Ηλία», προσδιορίζουν το έργο και το μήνυμα στις δύο περιόδους που απεικονίζουν το κλείσιμο της δοκιμασίας κατά τις έσχατες ημέρες. Η πρώτη περίοδος αρχίζει με την πρώτη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, η οποία αντιπροσωπεύει την έναρξη της ερευνητικής κρίσεως των ζώντων για τον Λαοδικεϊκό Αντβεντισμό, και η τελευταία περίοδος αρχίζει με τη δεύτερη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, η οποία αντιπροσωπεύει την εκτελεστική κρίση της πόρνης Βαβυλώνας.

Οι τριπλές εφαρμογές της Ρώμης και της Βαβυλώνας αντιπροσωπεύουν την εξωτερική ιστορία του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών, ενώ οι τριπλές εφαρμογές του Ηλία και του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει την οδό αντιπροσωπεύουν την εσωτερική ιστορία του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών. Η τριπλή εφαρμογή των τριών Ουαί προσδιορίζει το μήνυμα που διατρέχει και τις δύο περιόδους, οι οποίες μαζί αντιπροσωπεύουν την τελική περίοδο της κρίσεως, η οποία αρχίζει με τον οίκο του Θεού και έπειτα επέρχεται πάνω σε εκείνους που βρίσκονται έξω από τον οίκο του Θεού. Τα τρία Ουαί προσδιορίζουν ότι το Ισλάμ είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής, και επίσης το όργανο της κρίσεως που χρησιμοποιεί ο Θεός εναντίον εκείνων που επιβάλλουν τη λατρεία του ήλιου σε όλο το ανθρώπινο γένος. Το τέλος της κρίσεως αντιπροσωπεύει «τις ημέρες της εκδικήσεως του Θεού», τόσο επάνω στην αποστατημένη Εκκλησία Του όσο και επάνω στους ασεβείς που βρίσκονται έξω από την Εκκλησία Του.

Ότε ο Ίησοῦς ἤρχισε πρῶτον τὴ διακονία Του στὴ συναγωγή τῆς Ναζαρέτ, ἐχρησιμοποίησε τὸ ἐξηκοστὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ Ἡσαΐου γιὰ νὰ ὀρίσει τὴ διακονία, τὸ μήνυμα καὶ τὸ ἔργο Του, τὰ ὁποῖα περιελάμβαναν καὶ τὸν προσδιορισμὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ. Ἡ διακονία, τὸ μήνυμα καὶ τὸ ἔργο Του προεικόνιζαν τὴ διακονία, τὸ μήνυμα καὶ τὸ ἔργο τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, διότι αὐτοὶ προφητικῶς ἀκολουθοῦν τὸ Ἄρνιον ὅπου ἂν ὑπάγη.

Πνεῦμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἐμέ· διότι ὁ Κύριος με ἔχρισε, διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι εἰς τοὺς πρᾶεις· με ἀπέστειλε διὰ νὰ ἰατρεύσω τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, νὰ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ἄνοιξιν φυλακῆς εἰς τοὺς δεσμίους· νὰ κηρύξω τὸ δεκτὸν ἐνιαυτὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· νὰ παρηγορήσω πάντας τοὺς πενθοῦντας· νὰ ὀρίσω εἰς τοὺς πενθοῦντας ἐν Σιών, νὰ δώσω εἰς αὐτοὺς κάλλος ἀντὶ σποδοῦ, ἔλαιον εὐφροσύνης ἀντὶ ἐνθους, ἔνδυμα αἰνέσεως ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας· διὰ νὰ ὀνομασθῶσι δένδρα δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου, εἰς δόξαν αὐτοῦ. Καὶ θέλουσιν οἰκοδομήσει τὰς παλαιὰς ἐρημώσεις, θέλουσιν ἀνορθῶσει τὰς πρότερον ἐρημωθείσας τόπους, καὶ θέλουσιν ἀνακαινίσει τὰς ἡρημωμένας πόλεις, τὰς ἐρημώσεις πολλῶν γενεῶν. Καὶ ξένοι

θέλουσι σταθῆ καὶ ποιμάνει τὰ ποιμνιά σας, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν ἀλλοτρίων θέλουσιν εἶσθαι οἱ γεωργοὶ σας καὶ οἱ ἀμπελουργοὶ σας. Ὑμεῖς δὲ θέλετε ὀνομασθῆ Ἱερεῖς Κυρίου· λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν θέλουσι σας ὀνομάζει· θέλετε τρώγει τὰ πλούτη τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐν τῇ δόξῃ αὐτῶν θέλετε καυχᾶσθαι. Ἡσαΐας 61:1–6.

Ο Ἰησοῦς χρίσθη κατά το βάπτισμά Του, και εκείνος ο ορόσημος προτυπώνει την 11η Σεπτεμβρίου 2001, όταν η χρίση του Αγίου Πνεύματος άρχισε να καταβαίνει επάνω σε όσους αναγνώρισαν ότι η έκχυση της όψιμης βροχής κατά τις έσχατες ημέρες είχε προτυπωθεί από την ιστορία των Μιλλεριτών, οι οποίοι ήσαν οι αρχαίοι ερειπωμένοι τόποι που οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες θα ανοικοδομούσαν πάλι, αφού επέστρεφαν στις αρχαίες οδούς του Ιερεμία.

Το μήνυμα της δικαιοσύνης του Χριστού από την αποστασία του 1888 έγινε και πάλι παρούσα αλήθεια, και το μήνυμα από την αποστασία του 1888 ήταν τα αγαθά νέα που έχουν τη δύναμη να επιδέσουν συντετριμμένες καρδιές, αλλά είναι ανίσχυρα να ανοίξουν τις σκληρές καρδιές εκείνων που έχουν οφθαλμούς διά να βλέπουν, αλλά δεν διακρίνουν, και έχουν ώτα διά να ακούν, αλλά δεν εννοούν. Το μήνυμα της δικαιοσύνης του Χριστού από την αποστασία του 1888 ήταν επίσης το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια, το οποίο τότε έφθασε εκ νέου για να ανοίξει τη θύρα της φυλακής εκείνων που ήσαν αιχμάλωτοι της αμαρτίας, διά του Ενός που έχει την εξουσία να ανοίγει θύρες τις οποίες ουδείς δύναται να ανοίξει, και να κλείνει θύρες τις οποίες ουδείς δύναται να κλείσει.

Την 11η Σεπτεμβρίου 2001, εκείνοι που επρόκειτο να παρουσιάσουν εκείνα τα αγαθά αγγέλματα, επρόκειτο επίσης να διακηρύξουν το ευπρόσδεκτο έτος του Κυρίου και την ημέρα της εκδικήσεως του Θεού. Το έτος της αποδοχής του Κυρίου άρχισε επίσης κατά τον καιρό εκείνο, και είναι πλήρως πρόθυμος να δεχθεί τη μετάνοια ενός Λαοδικέα, έως ότου φθάσει η ημέρα της εκδικήσεως του Θεού με τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Τότε η εκδίκησή Του θα φανερωθεί επάνω σε μια εκκλησία που αρνήθηκε να γνωρίσει τον καιρό της επισκέψεώς της, και συγχρόνως αρχίζει η προοδευτική κρίση επάνω στην πόρνη της Βαβυλώνας.

Κατά την ημέρα της αποδοχής Του, υπόσχεται να παρηγορήσει πάντας τούς πενθοῦντας, και όσοι πενθοῦν στην Ιερουσαλήμ απεικονίζονται στο ένατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ. Η παρηγορία τους επιτελείται διά του Παρηγόρου, μέσω της αποδοχής του αγγέλματος της όψιμης βροχής, η οποία τότε εκχέεται επ' αυτούς. Αλλά μόνον εάν αναγνωρίσουν τη βροχή. Αφού λάβουν στην κατοχή τους τον Παρηγόρο, και επιτελέσουν το έργο της ανοικοδόμησης των αρχαίων ερειπίων, μέσω της μεθοδολογίας του «γραμμῆ επί γραμμῆ», η οποία απεικονίζεται στο χωρίο του Ησαΐα ως το έργο της τοποθέτησης της γραμμῆς της προφητείας που αντιπροσωπεύει την ερήμωση της ιερῆς ιστορίας, επάνω σε μια άλλη γραμμῆ προφητείας η οποία απεικονίζει μια ερήμωση. Σε εκείνο το έργο ανυψώνουν τις ερημώσεις πολλῶν γενεῶν. Τότε οι «ξένοι» θα ανταποκριθούν προς εκείνους που πενθοῦν, οι οποίοι υψώνονται ως σημεῖο, ώστε να τους δουν οι ξένοι.

Η διακήρυξη του Χριστού περί του έργου και της διακονίας Του, όπως εκτίθεται στο εξηκοστό πρώτο κεφάλαιο του Ησαΐα, είναι το έργο και η διακονία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το έργο εκείνο έχει απεικονισθεί στα ιερά μεταρρυθμιστικά κινήματα, και το 1989 έφθασε ο καιρός του τέλους, τον οποίον είχαν προεικονίσει όλοι οι προηγούμενοι «καιροὶ του τέλους». Όπως ένα εδάφιο, το Δανιήλ κεφάλαιο οκτώ, εδάφιο δεκατέσσερα, προσδιορίσθηκε ως το θεμέλιο

και ο κεντρικός στύλος του Μίλλερικτικού κινήματος, έτσι το εδάφιο που αποτελεί το θεμέλιο και τον κεντρικό στύλο του κινήματος του Future for America είναι το Δανιήλ κεφάλαιο ένδεκα, εδάφιο σαράντα. Για τους Μίλλερίτες, το φως του κεντρικού στύλου παριστάνετο ως το φως του οράματος του ποταμού Ουλάι, και για το κίνημα του Future for America το φως του κεντρικού στύλου παριστάνετο ως το φως του οράματος του ποταμού Χιδδέκελ.

«Το φως που έλαβε ο Δανιήλ από τον Θεό δόθηκε ιδιαίτερα για αυτές τις έσχατες ημέρες. Τα οράματα που είδε στις όχθες του Ουλάι και του Χιδδέκελ, των μεγάλων ποταμών της Σεναάρ, βρίσκονται τώρα σε πορεία εκπληρώσεως, και όλα τα γεγονότα που προελέχθησαν σύντομα θα λάβουν χώρα». Testimonies to Ministers, 112.

Το φως αμφοτέρων των οράσεων, τας οποίας παριστούν οι δύο ποταμοί, συνδέεται μεταξύ του, και εκπληρούται εν ταις εσχάταις ημέραις. Ο αμοιβαίος «σύνδεσμός» των παριστάνει τον συνδυασμόν του ανθρωπίνου και του θείου, όστις είναι το μήνυμα το οποίον η Αδελφή White επανειλημμένως προσδιορίζει ως το μήνυμα του Χριστού, εν τω συμφραζομένω ότι η ανθρωπότης, ηνωμένη μετά της θεότητος, δεν αμαρτάνει. Οι δύο ποταμοί παριστούν ακριβώς αυτήν την σύνδεσιν.

«Τίποτε λιγότερο από τέλεια υπακοή δεν μπορεί να ανταποκριθεί στο μέτρο των απαιτήσεων του Θεού. Δεν άφησε τις απαιτήσεις Του ακαθόριστες. Δεν πρόσταξε τίποτε που να μην είναι αναγκαίο, προκειμένου να φέρει τον άνθρωπο σε αρμονία με Αυτόν. Οφείλουμε να υποδεικνύουμε στους αμαρτωλούς το ιδανικό Του περί χαρακτήρος και να τους οδηγούμε στον Χριστό, διά της χάριτος του Οποίου και μόνον μπορεί να επιτευχθεί αυτό το ιδανικό.»

«Ο Σωτήρας προσέλαβε επάνω Του τις ασθένειες της ανθρώπινης φύσεως και έζησε μια αναμάρτητη ζωή, ώστε οι άνθρωποι να μη φοβούνται ότι, εξαιτίας της αδυναμίας της ανθρώπινης φύσεως, δεν θα μπορούσαν να νικήσουν. Ο Χριστός ήλθε για να μας καταστήσει “κοινωνούς θείας φύσεως”, και η ζωή Του διακηρύσσει ότι η ανθρώπινη φύση, ενωμένη με τη θεότητα, δεν διαπράττει αμαρτία.»

«Ο Σωτήρας ενίκησε για να δείξει στον άνθρωπο πώς μπορεί να νικήσει. Όλους τους πειρασμούς του Σατανά, ο Χριστός τους αντιμετώπισε με τον λόγο του Θεού. Εμπιστευόμενος στις υποσχέσεις του Θεού, έλαβε δύναμη να υπακούει στις εντολές του Θεού, και ο πειράζων δεν μπορούσε να αποκτήσει κανένα πλεονέκτημα. Σε κάθε πειρασμό η απάντησή Του ήταν: “Είναι γεγραμμένο.” Έτσι ο Θεός μάς έχει δώσει τον λόγο Του, με τον οποίο να αντιστεκόμαστε στο κακό. Υπέρμετρα μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις είναι δικές μας, ώστε διά τούτων να “γίνωμεν κοινωνοί θείας φύσεως, αποφυγόντες την εν τω κόσμω υπάρχουσαν διά της επιθυμίας φθοράν.” 2 Peter 1:4.»

«Πρόσταξε τον πειραζόμενο να μη στρέφει το βλέμμα του στις περιστάσεις, στην αδυναμία του εαυτού, ή στη δύναμη του πειρασμού, αλλά στη δύναμη του λόγου του Θεού. Όλη η ισχύς του είναι δική μας. «Τον λόγον Σου», λέγει ο ψαλμωδός, «έκρυσεν εν τη καρδία μου, διά να μη αμαρτήσω εις Σε». «Διά του λόγου των χειλέων Σου εγώ εφυλάχθην από των οδών του ολεθρευτού». Ψαλμός 119:11· 17:4.» The Ministry of Healing, 181.

Η αύξηση της γνώσεως το 1798 και το 1989 αντιπροσώπευσε ένα ξεσφράγισμα του προφητικού Λόγου του Θεού. Ο Λόγος Του παρέχει τη δύναμη να νικούμε όπως Αυτός ενίκησε, και «η ζωή Του διακηρύσσει ότι η ανθρωπότητα, ενωμένη με τη θεότητα, δεν διαπράττει αμαρτία». Το όραμα του ποταμού Ουλαί είναι το όραμα marah της εμφανίσεώς Του, το οποίο αντιπροσωπεύεται από την προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ημερών. Το όραμα του ποταμού Χιδδέκελ είναι το όραμα chazon της προφητικής ιστορίας, το οποίο αντιπροσωπεύεται από την προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών. Το όραμα marah αντιπροσωπεύει τη θεότητα και το όραμα chazon αντιπροσωπεύει την ανθρωπότητα.

Και οι δύο ποταμοί της αρχαίας Σενάαρ, δηλαδή ο Ουλαϊ και ο Ιδδεκέλ, ή, όπως είναι σήμερα γνωστοί, ο Τίγρης και ο Ευφράτης, τελικώς ενώνονται με την πλωτή οδό Σατ αλ-Άραμπ στο νότιο Ιράκ, και κατόπιν η Σατ αλ-Άραμπ εκβάλλει στον Περσικό Κόλπο. Ο Ιησούς χρησιμοποιεί το φυσικό και το υλικό για να παραστήσει το πνευματικό, και τα οράματα που συνδέονται με τους δύο ποταμούς, τα οποία τώρα βρίσκονται σε διαδικασία εκπληρώσεως, παριστούν μια σύνδεση του ανθρωπίνου και του θείου, η οποία λαμβάνει χώρα καθώς αυτά φθάνουν στο τέλος της πορείας τους προς τη θάλασσα. Αυτή η αλήθεια θεμελιώνεται στην αρχή των δύο προφητειών που παριστάνονται από τα δύο οράματα του ογδόου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα. Το ένα όραμα είναι η ερώτηση, το άλλο είναι η απάντηση, και λογικώς δεν μπορούν να διαχωρισθούν.

Το όραμα της ανθρωπότητας, το οποίο προσδιορίζει την καταπάτηση του αγιαστηρίου και της στρατιάς, άρχισε το έτος 677 π.Χ., και το όραμα της θεότητας, το οποίο προσδιορίζει την εμφάνιση του Χριστού, άρχισε το έτος 457 π.Χ. Η σύνδεση της θεότητας και της ανθρωπότητας παριστάνεται από τα διακόσια είκοσι έτη, που συνδέουν τα δύο σημεία αφετηρίας των δύο οραμάτων. Τα διακόσια είκοσι είναι σύμβολο του «συνδέσμου της ανθρωπότητας με τη θεότητα» και παριστάνονται επίσης από τη σύνδεση της αύξησης της γνώσης στον καιρό του τέλους το 1798, με την αύξηση της γνώσης στον καιρό του τέλους το 1989.

Το τυποποιημένο μήνυμα που προήλθε από την αύξηση της γνώσεως το 1798, παρουσιάστηκε για πρώτη φορά από τον Μίλλερ το 1831 (και κατόπιν στην εφημερίδα Vermont Telegraph το 1833). Το 1831 είναι διακόσια είκοσι έτη μετά τη δημοσίευση της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου το έτος 1611. Η Βίβλος του Βασιλέως Ιακώβου αντιπροσώπευε ένα δίπτυχο έγγραφο της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. Η αρχή και το τέλος των διακοσίων είκοσι ετών «σύνδεσαν» μια θεία δημοσίευση με μια ανθρώπινη δημοσίευση. Οι πληροφορίες της ανθρώπινης δημοσιεύσεως προήλθαν από το θείο φως που αποσφραγίστηκε κατά τον καιρό του τέλους το 1798, και κατόπιν τυποποιήθηκαν μέσω του έργου ενός ανθρώπινου οργάνου, το οποίο είχε αρχίσει να το δημοσιεύει το 1831. Ήταν μια θεία δημοσίευση, με ένα θεϊκώς σφραγισμένο μήνυμα, το οποίο κατόπιν αποσφραγίστηκε από την ανθρωπότητα και στη συνέχεια παρουσιάστηκε από ένα ανθρώπινο όργανο. Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «publish» στον λόγο του Θεού σημαίνει να καλεί κανείς δυνατά, να κράζει (προς), να είναι ένδοξος, φιλοξενούμενος, να προσκαλεί, να μνημονεύει, να ονομάζει, να κηρύττει, να διακηρύσσει, να προφέρει, να δημοσιεύει. Ο Μίλλερ άρχισε να δημοσιεύει το μήνυμά του το 1831, και κατόπιν, το 1833, αυτό κυριολεκτικά δημοσιεύθηκε στην Vermont Telegraph.

Το τυποποιημένο μήνυμα που προέκυψε από την αύξηση της γνώσεως το 1989 δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά το 1996 (στο περιοδικό The Time of the End), διακόσια είκοσι έτη μετά τη δημοσίευση των δύο ιερών εγγράφων που είναι γνωστά ως η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας το 1776 (και κατόπιν το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών) το 1789. Η αρχή και το τέλος των διακοσίων είκοσι ετών συνδέουν τη θεότητα με την ανθρωπότητα, και αυτό γίνεται μέσω της δημοσίευσής των δύο θείων εγγράφων, αρχίζοντας το 1776. Όταν το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε κατά τον καιρό του τέλους το 1989, το τυποποιημένο μήνυμα, το οποίο είχε παραχθεί μέσω του έργου ενός ανθρώπινου οργάνου, δημοσιεύθηκε το 1996. Η ακολουθία ήταν μία θεία δημοσίευση, κατόπιν μία αποσφράγιση, και έπειτα μία ανθρώπινη δημοσίευση.

Και στις δύο περιόδους του τέλους προσδιορίζονται τα τρία βήματα της αλήθειας. Αμφότερες αρχίζουν με μία θεία δημοσίευση ως το πρώτο βήμα, και μία ανθρώπινη δημοσίευση που εξηγεί ένα θείο μήνυμα είναι το τελευταίο βήμα. Το μεσαίο βήμα είναι όταν ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει το θείο μήνυμα για τη συγκεκριμένη ιστορία, και κατόπιν επιλέγει ένα ανθρώπινο όργανο για να συγκεντρώσει το φως που αποσφραγίστηκε από το θείο έγγραφο. Όταν λαμβάνει χώρα η αποσφράγιση, εκδηλώνεται ανταρσία από τους ασεβείς, οι οποίοι δεν κατανοούν την αύξηση της γνώσεως. Έτσι, μία θεία δημοσίευση παριστάνεται από το πρώτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, η αύξηση της γνώσεως παριστάνεται από το δέκατο τρίτο γράμμα, όπου εκδηλώνεται η ανταρσία, και η ανθρώπινη δημοσίευση του ειδικού θείου μηνύματος για τη συγκεκριμένη ιστορία είναι το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, και από κοινού τα τρία γράμματα σημαίνουν «αλήθεια».

Τα οράματα των ποταμών Ούλαϊ και Ίδδεκέλ, τα οποία τώρα βρίσκονται σε διαδικασία εκπληρώσεως, προσδιορίζουν ότι, κατά τις έσχατες ημέρες, η αύξηση της γνώσεως από αμφοτέρους τους ποταμούς συγχωνεύεται, ώστε να αποδείξει ότι η θεότητα, ενωμένη με την ανθρωπότητα, δεν αμαρτάνει. Ο Δανιήλ έλαβε το όραμα που παριστά την εμφάνιση του Χριστού κατά την ολοκλήρωση της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, το 1844, ενώ βρισκόταν πλησίον του ποταμού Ούλαϊ.

Και είδα εν οράματι· και συνέβη, όταν είδα, ότι ήμουν στα Σούσα, στο ανάκτορο, το οποίο είναι στην επαρχία του Ελάμ· και είδα εν οράματι, και ήμουν πλησίον του ποταμού Ουλάι.
Δανιήλ 8:2.

Ο Δανιήλ έλαβε το όραμα που αντιπροσωπεύει το όραμα των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών της προφητικής ιστορίας, ενώ βρισκόταν πλησίον του ποταμού Χιδδέκελ.

Και κατά την εικοστή τετάρτη ημέρα του πρώτου μηνός, ενώ ήμουν στο πλάι του μεγάλου ποταμού, ο οποίος είναι ο Τίγρης. Δανιήλ 10:4.

Κατόπιν ο Γαβριήλ προσδιόρισε στο εδάφιο δεκατέσσερα τον σκοπό του οράματος chazon του ποταμού Χιδδέκελ.

Τώρα ήλθα για να σε κάνω να εννοήσεις τι θα συμβεί στον λαό σου κατά τις έσχατες ημέρες· διότι το όραμα είναι ακόμη για πολλές ημέρες. Δανιήλ 10:14.

Το όραμα που δόθηκε παρά τον ποταμό Ουλαί προσδιορίζει την «εμφάνιση» του Χριστού, (θεότητα) όταν ήλθε αιφνιδίως εις τον ναόν Του στις 22 Οκτωβρίου 1844. Παρίστανε τη «θεότητα» εισερχομένη στον ναό των Μιλλεριτών (ανθρωπότητα) κατά την ημερομηνία εκείνη, διότι η Ημέρα του Εξιλασμού, δηλαδή η ημέρα του «εις ενότητα», παριστάνει τον συνδυασμό της θεότητας με την ανθρωπότητα. Το όραμα που δόθηκε παρά τον ποταμό Χιδδέκελ προσδιορίζει ό,τι θα συμβεί στον λαό του Θεού (ανθρωπότητα) κατά τις έσχατες ημέρες.

Η αρχή του οράματος της «εμφανίσεως» ήταν το έτος 457 π.Χ. Διακόσια είκοσι έτη μετά την προφητική περίοδο που προσδιόριζε την καταπάτηση του αγιαστηρίου και του στρατεύματος, η οποία άρχισε το 677 π.Χ. Η λήξη των διακοσίων είκοσι ετών, τα οποία συνδέονταν μεταξύ τους στο σημείο αφετηρίας των δύο οράσεων, επισημάνθηκε από τον Θαυμαστό Αριθμητή, ο οποίος είναι επίσης ο Θαυμαστός Γλωσσολόγος στο Αββακούμ 2:20.

Αλλ' ο Κύριος είναι εν τω αγίω ναώ αυτού· ας σιωπά ενώπιον αυτού πάσα η γη. Αββακούμ 2:20.

Ο δεσμός της ανθρωπότητας και της θεότητας, ο οποίος στην αρχή παριστάνετο από τα σημεία αφετηρίας των δύο προφητειών, προσδιορίσθηκε στα αμοιβαία τους τέλη από το κεφάλαιο και το εδάφιο που περιέγραφαν την εμφάνιση της θεότητας, η οποία εξάπαντος ερχόταν στον ναό που είχε οικοδομήσει κατά τη διάρκεια των σαράντα έξι ετών, αρχίζοντας από τον καιρό του τέλους το 1798 και καταλήγοντας σαράντα έξι έτη αργότερα, στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Δεν γνωρίζετε ότι είστε ναός του Θεού και ότι το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα σας; Εάν κάποιος φθείρει τον ναό του Θεού, αυτόν θα φθείρει ο Θεός· διότι ο ναός του Θεού είναι άγιος, και τέτοιος ναός είστε εσείς. Α' Κορινθίους 3:16, 17.

Στις 22 Οκτωβρίου 1844, σε συμφωνία με το όραμα της «εμφανίσεως», ο Αββακούμ διέκρινε ότι ο Κύριος βρισκόταν στον άγιο ναό Του. Είχε ανοικοδομήσει τον ναό που είχε καταστραφεί και καταπατηθεί επί δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι χρόνια, μέσα σε σαράντα έξι έτη.

Και λάλει προς αυτόν, λέγων, Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, λέγων· Ιδού ο ανήρ, του οποίου το όνομα είναι ο ΒΛΑΣΤΟΣ· και θέλει βλαστήσει εκ του τόπου αυτού, και θέλει οικοδομήσει τον ναόν του Κυρίου· αυτός μάλιστα θέλει οικοδομήσει τον ναόν του Κυρίου· και αυτός θέλει φέρει τη δόξα, και θέλει καθίσει και εξουσιάζει επί του θρόνου αυτού· και θέλει είσθαι ιερεύς επί του θρόνου αυτού· και βουλή ειρήνης θέλει είσθαι μεταξύ αμφοτέρων. Και οι στέφανοι θέλουσιν είσθαι εις τον Χελέμ, και εις τον Τοβίαν, και εις τον Ιεδαϊαν, και εις τον Χεν, υιόν του Σοφονίου, εις μνημόσυνον εν τω ναώ του Κυρίου. Και οι μακράν όντες θέλουσιν ελθεί και οικοδομήσει εν τω ναώ του Κυρίου, και θέλετε γνωρίσει ότι ο Κύριος των δυνάμεων με απέστειλε προς εσάς. Και τούτο θέλει γείνει, εάν μετά επιμελείας υπακούσητε εις τη φωνή Κυρίου του Θεού σας. Ζαχαρίας 6:12–15.

Στο Ιωάννη 2:20, αφού ο Χριστός είχε καθαρίσει τον ναό, πράγμα το οποίο, σύμφωνα με την Αδελφή Γουάιτ, αποτελούσε εκπλήρωση του τρίτου κεφαλαίου του Μαλαχία, όπως και η 22α Οκτωβρίου 1844, ο Άγγελος της Διαθήκης ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του.

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Λύσατε τοῦτον τὸν ναόν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις θὰ τὸν ἐγείρω. Εἶπον τότε οἱ Ἰουδαῖοι· Τεσσαράκοντα καὶ ἕξ ἔτη οἰκοδομεῖτο ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ θὰ τὸν ἀνοικοδομήσης ἐν τρισὶν ἡμέραις; Ἐκεῖνος δὲ ἐλάλει περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ.
Ἰωάννης 2:19–20.

Σε εκπλήρωση του τρίτου κεφαλαίου του Μαλαχία, ο Χριστός ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του όταν καθάρισε τον ναό στην αρχή της διακονίας Του, στο δεύτερο κεφάλαιο του Ιωάννη, γεγονός το οποίο προεικόνιζε την 22α Οκτωβρίου 1844. Ο καθαρισμός του ναού από τον Χριστό στο δεύτερο κεφάλαιο του Ιωάννη, καθώς και η 22α Οκτωβρίου 1844, αποτέλεσαν εκπλήρωση του τρίτου κεφαλαίου του Μαλαχία. Στο ΔΕΥΤΕΡΟ κεφάλαιο του Ιωάννη και στο ΕΔΑΦΙΟ ΕΙΚΟΣΙ, πληροφορούμεθα ότι ο ανθρώπινος ναός είχε οικοδομηθεί σε σαράντα ἕξι ἔτη, και ο θεϊκός ναός ανεγέρθη σε τρεις ημέρες. Ο ανθρώπινος ναός καθίσταται «άγιος ναός» του Αββακούμ μόνο όταν η θεότητα έρχεται αιφνιδίως μέσα σε αυτόν, όπως συνέβη στις 22 Οκτωβρίου 1844, διότι η θεότητα ενωμένη με την ανθρωπότητα δεν αμαρτάνει. Τα οράματα των δύο μεγάλων ποταμών της Σενάαρ αντιπροσωπεύουν την αλήθεια ότι η ανθρωπότητα ενωμένη με τη θεότητα δεν αμαρτάνει.

Θα συνεχίσουμε την εξέτασή μας του τεσσαρακοστού εδαφίου του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ στο επόμενο άρθρο.

Και εσεῖς, ὡς λίθοι ζῶντες, οἰκοδομεῖσθε οἶκος πνευματικός, ἱεράτευμα ἅγιον, για να προσφέρετε πνευματικές θυσίες, ευπρόσδεκτες στον Θεό διά του Ἰησοῦ Χριστοῦ. 1 Πέτρου 2:5.